

Leksykon prawa spółek. 100 podstawowych pojęć

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

ABSOLUTORIUM

Wewnętrzny akt → **spółki kapitałowej**, który ma na celu wykazanie czy spółka, w której imieniu wypowiadają się uczestniczący w zgromadzeniu (→ **walnym zgromadzeniu**) wspólnicy/akcjonariusze, jest usatysfakcjonowana działaniami jej organów (→ **zarządu**, → **rady nadzorczej**, → **komisji rewizyjnej**), w ostatnim roku obrotowym (por. A. Kidyba, Spółka z o.o..., s. 638–639).

Według M. Romanowskiego, przyjmując że z punktu widzenia przepisów KSH, absolutorium jest specyficzną instytucją prawa spółek handlowych, można zdefiniować je jako zatwierdzenie (akceptację) przez → **zgromadzenie wspólników**, → **walne zgromadzenie** sposobu sprawowania funkcji i podejmowanych w związku z tym działań przez członków zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej (w spółce z o.o.) w poprzednim roku obrotowym, jako zgodnych z przepisami prawa, postanowieniami umowy (→ **statutu spółki**) spółki, dobrymi obyczajami oraz interesem spółki i jej wspólników (M. Romanowski, Absolutorium w spółce kapitałowej..., s. 21 i n.).

W orzecznictwie zaznacza się, że absolutorium ma na celu ugruntowanie ładu (spokoju korporacyjnego) w spółce, który jest niezbędny do jej prawidłowego funkcjonowania i rozwoju. Uchwała w przedmiocie absolutorium wywołuje zatem skutki wewnątrz korporacyjne i pełni funkcję stabilizacyjną. Chodzi w niej o akceptację (lub nie) działalności organów spółki z uwzględnieniem wszelkich aspektów działania, zarówno poddanych ocenie na podstawie dokumentów przedłożonych, jak również na innej podstawie (zob. wyr. SA w Szczecinie z 12.11.2015 r., I ACa 575/15, Legalis). Regulacja KSH, dotycząca absolutorium, generalnie odzwierciedla zapisy Kodeksu handlowego. Różnica unormowań polega jedynie na zastąpieniu terminu „kwitowanie” (art. 221 i 338 KH) czy „pokwitowanie” (art. 223, 295, 390, 478 KH), terminem „absolutorium” (art. 228

pkt 1, art. 231 § 2 pkt 3, art. 244, 296, art. 393 pkt 1, art. 395 § 2 pkt 3, art. 413, 487 KSH). Słowo absolutorium wywodzi się z łaciny od słowa *absolutorium* i w dosłownym tłumaczeniu oznacza zwolnienie, uniewinnienie.

Zgodnie z przepisami KSH, absolutorium udzielane jest komplementariuszom, jako współnikom reprezentującym i prowadzącym sprawy spółki komandytowo-akcyjnej oraz członkom rady nadzorczej tej spółki (art. 146 § 1 pkt 1 i 3 KSH), a także członkom organów spółek kapitałowych, tj. zarządu, rady dyrektorów, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej (art. 228 pkt 1, art. 300⁸¹ pkt 1, art. 393 pkt 1 KSH).

W przypadku członków organów absolutorium dotyczy poszczególnych członków za ostatni rok obrotowy, a nie w ogólności danego organu. Głosowanie nad udzieleniem absolutorium dotyczy aktualnych i byłych (z ostatniego roku obrotowego) członków organów (art. 231 § 3, art. 300⁸² § 1 pkt 3, art. 395 § 3 KSH).

Absolutorium w każdym wypadku, w ramach wyłącznej w tym zakresie kompetencji, udziela organ właścicielski spółki (zgromadzenie współników, walne zgromadzenie). Udzielenie absolutorium odbywa się w drodze uchwały tych organów (art. 146 § 1 pkt 2 i 3, art. 228 pkt 1, art. 300⁸² § 1 pkt 3, art. 393 pkt 1 KSH). Z przepisów KSH wynika przy tym, że → **wspólnik/akcjonariusz**, który jednocześnie pełni funkcję członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej nie może ani osobiście, ani przez pełnomocnika, ani jako pełnomocnik innej osoby głosować przy powzięciu uchwał w przedmiocie absolutorium dotyczącym jego osoby (art. 244, 300⁹⁶, 435 KSH). Głosowanie nad uchwałą w przedmiocie absolutorium powinno znaleźć się w porządku obrad każdego zwyczajnego zgromadzenia współników bądź walnego zgromadzenia (art. 231 § 1 pkt 3, art. 300⁸² § 1 pkt 3, art. 395 § 1 pkt 3 KSH). W sytuacji, gdy → **zgromadzenie współników/→ walne zgromadzenie**, wbrew obowiązкови nie głosowało nad uchwałą w przedmiocie absolutorium, członkom organów spółki przyznaje się prawo do wytoczenia powództwa o ustalenie (art. 189 KPC), że spółce nie przysługują roszczenia odszkodowawcze z tytułu pełnienia obowiązków członka organu spółki w określonym roku obrotowym (zob. *R. Pabis*, [w:] *J. Bierniak i in., Kodeks Spółek Handlowych...*, s. 845).

Pomijając możliwe wyniki głosowania w sprawie absolutorium, głosowanie w każdym wypadku powinno dotyczyć uchwały o jego udzieleniu (a nie uchwały o nieudzieleniu). Brak wymaganej większości głosów za udzieleniem absolutorium oznacza odmowę jego udzielenia. Dodać należy, że dopuszczalne jest także cofnięcie raz udzielonego absolutorium, w drodze kolejnej uchwały. Przyjmuje się, że uchwała taka powinna być podjęta tylko z ważnych powodów na zwyczajnym zgromadzeniu współników lub walnym zgromadzeniu. Podejmowanie uchwał w sprawie udzielenia absolutorium powinno odbywać się indywidualnie dla każdego członka organu spółki, a nie *en bloc* w odniesieniu do np. całego zarządu.

Uchwała odmawiająca udzielenia absolutorium nie niesie ze sobą żadnych bezpośrednich skutków dla członków organów, których dotyczy. Pośrednio jednak może prowadzić do odwołania członka organu przez wspólników/akcjonariuszy niezadowolonych z jego pracy. Ponadto, nieudzielenie absolutorium może mieć znaczenie przy dochodzeniu przeciwko członkowi roszczeń z tytułu jego odpowiedzialności za szkody wyrządzone spółce. Jednakże, w przypadku podjęcia uchwały o nieudzieleniu członkowi organu spółki absolutorium, może on, w sytuacji gdy nadal piastuje mandat w spółce, wytoczyć powództwo o uchylenie lub powództwo o stwierdzenie nieważności takiej uchwały. Jeżeli w postępowaniu sądowym wykaże, że zostały spełnione przesłanki jednego z wcześniej wskazanych powództw, wówczas może doprowadzić do wyeliminowania z obrotu prawnego uchwały absolutoryjnej. Niezależnie od postępowania sądowego mającego służyć wzruszeniu uchwały zgromadzenia, członek zarządu czy rady nadzorczej może dochodzić ochrony w oparciu o przepisy dotyczące dóbr osobistych (*D. Wajda, Naruszanie dóbr osobistych członków organów spółek kapitałowych...*, s. 4 i n.).

Pozytywne uchwały absolutoryjne, zasadniczo zwalniają z odpowiedzialności wobec spółki, pod warunkiem, że fakty stanowiące podstawę tej odpowiedzialności były znane w dniu udzielania absolutorium. Takiego skutku nie będzie zatem miała uchwała powzięta na podstawie nieprawdziwych lub niepełnych informacji, które nie pozwoliły na dokonanie właściwej oceny działalności piastuna (wyr. SN z 17.4.2019 r., II CSK 295/18, Legalis).

Jak wynika z art. 296, 300¹²⁸ i 483 KSH, w przypadku wytoczenia powództwa na podstawie art. 295, art. 300¹²⁷ § 1 lub art. 486 § 1 KSH oraz w razie upadłości spółki, osoby obowiązane do naprawienia szkody nie mogą powoływać się na uchwałę wspólników udzielającą im absolutorium ani na dokonane przez spółkę zrzeczenie się roszczeń o odszkodowanie (zob. *P. Błaszczyk, Znaczenie prawne absolutorium...*, s. 22 i n.).

Literatura:

P. Błaszczyk, Znaczenie prawne absolutorium w świetle odpowiedzialności cywilnej członków organów spółek kapitałowych, PPH 2009, Nr 3;
A. Kidyba, Spółka z o.o. Komentarz, Warszawa 2005;
R. Pabis, [w:] *J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, K. Oplustil, R. Pabis, A. Rachwał, M. Spyra, G. Suliński, M. Tofel, R. Zawłocki, Kodeks Spółek Handlowych. Komentarz*, Warszawa 2011;
M. Romanowski, Absolutorium w spółce kapitałowej, PPH 2002, Nr 1;
D. Wajda, Naruszanie dóbr osobistych członków organów spółek kapitałowych uchwałą zgromadzenia dotyczącą absolutorium, PPH 2018, Nr 11.

[K.S.]

Nadwyżka ponad wartość nominalną akcji, wpłacana przez akcjonariusza w związku z objęciem → **akcji**. Przepisy KSH dopuszczają, aby akcje były obejmowane powyżej ich wartości nominalnej, nie istnieje zaś możliwość obejmowania akcji poniżej ich wartości nominalnej. Objęcie akcji powyżej ich wartości nominalnej polega na tym, że akcjonariusz wpłaca do spółki więcej, niż wynika to z sumy wartości nominalnych akcji, które posiada (*R. Pabis, Komentarz do art. 309, [w:] Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych...*, s. 1252–1253).

Jak wynika z powyższego wyjaśnienia, termin *agio* wiąże się z pojęciem wartości nominalnej akcji, które z kolei w praktyce łączone jest z pojęciem wartości emisyjnej i rynkowej akcji oraz występuje wyłącznie w odniesieniu do spółki akcyjnej.

Kodeks spółek handlowych przewiduje w art. 328 § 1 pkt 4, że na dokumencie akcji powinna zostać umieszczona jej wartość nominalna, której minimalna wartość, zgodnie z przepisem art. 308 § 2 KSH, wynosi 1 grosz. Wszystkie akcje emitowane przez spółkę, stanowiące części kapitału zakładowego, powinny posiadać jednakową wartość nominalną (art. 302 KSH), co skutkuje (art. 333 § 1 KSH) ich niepodzielnością. Niepodzielność akcji polega na tym, że dana akcja nie może być rozdrobniona na dokumenty reprezentujące mniejszą wartość nominalną, niż sama akcja.

Wartość emisyjna zaś, to cena rynkowa, za którą akcje te są wydawane akcjonariuszowi przez samą spółkę (emitenta akcji) w ramach tzw. obrotu pierwotnego. Wartość emisyjna nie może być niższa od jej wartości nominalnej (art. 309 § 1 KSH), co jest konsekwencją nienaruszalności → **kapitału zakładowego**. Może być wyższa, zawsze jednak powinna być jednakowa wobec dotychczasowych akcjonariuszy (chyba że wyłączone zostanie prawo poboru lub dotychczasowi akcjonariusze zgodzą się na zróżnicowanie ceny emisyjnej akcji).

Wartość rynkowa jest natomiast ceną jaką dana akcja osiąga na rynku wtórnym. Inaczej mówiąc, jest to kurs – notowanie akcji na giełdzie, uzyskany w wyniku konfrontacji popytu i podaży, pomiędzy akcjonariuszami, czyli cena, po której można sprzedawać akcje na giełdzie. Wartość ta zależy od korzyści, jaką akcja przynosi posiadaczowi, głównie od dywidendy i jest podstawą do obliczenia opłacalności lokowania kapitałów w akcjach danej spółki. Dla akcjonariusza najważniejsza w tym zakresie jest wielkość otrzymywanej dywidendy, a szczególnie jej stopa, która powinna kształtować się powyżej stopy inflacji i powyżej stóp lokat bankowych. Dla akcjonariusza ważna jest również aktualna cena rynkowa akcji w stosunku do ceny, po jakiej akcje zakupił, bowiem wartość rynkowa może być wyższa lub niższa od wartości emisyjnej akcji.

W przypadku gdy wartość emisyjna akcji jest wyższa niż wartość nominalna, cała nadwyżka (*agio*) powinna być uiszczona przed zarejestrowaniem spółki (art. 309 § 2 KSH). W związku z tym i pozostałymi regułami obejmowania akcji z art. 309 KSH, jeżeli np. wartość nominalna jednej akcji wynosi 20 zł, a jej cena

emisyjna to 25 zł, akcjonariusz powinien uiścić na rzecz spółki, przed jej zarejestrowaniem, 10 zł (5 zł będące *agio* + 5 zł będące 1/4 wartości nominalnej) za każdą obejmowaną akcją (por.: S. Sołtysiński, Komentarz do art. 309, [w:] S. Sołtysiński i in., Kodeks spółek handlowych..., s. 135).

Agio, zgodnie z przepisem art. 396 § 2 KSH, wnosi się na → **kapitał zapasowy** spółki.

Literatura:

R. Pabis, Komentarz do art. 309, [w:] Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz, Warszawa 2020;

S. Sołtysiński, Komentarz do art. 309, [w:] S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwa-
ja, Kodeks spółek handlowych. Komentarz do art. 301–458, t. III, Warszawa 2008;

T. Sójka, Umowa objęcia akcji, Warszawa 2012;

D. Szubielska, *Agio w spółkach kapitałowych – wybrane aspekty prawne i podatkowe*, Przegląd Podatkowy 2002, Nr 3.

[M.J.S.]

AKCJA

Może być rozumiana na trzy sposoby: jako ułamek → **kapitału zakładowego** spółki akcyjnej oraz spółki komandytowo-akcyjnej, ogół praw akcjonariusza względem spółki oraz papier wartościowy. Kapitał zakładowy spółki akcyjnej i spółki komandytowo-akcyjnej dzieli się na akcje o równej wartości nominalnej. Wartości nominalna akcji nie może być niższa niż 1 grosz. Akcje nie mogą być obejmowane poniżej ich wartości nominalnej. Mogą być natomiast obejmowane po cenie wyższej, ale nadwyżka (→ *agio*) musi zostać uiszczona w całości przed zarejestrowaniem spółki. Cena po jakiej obejmowane są akcje jest ich wartością emisyjną. Od wartości nominalnej i emisyjnej należy odróżnić wartość rynkową akcji, która dotyczy akcji spółek publicznych, których cena wyznaczana jest przez mechanizmy rynku kapitałowego.

Akcje są niepodzielne i nie mogą dzielić się na jednostki mniejsze. Dopuszczalne jest jednak dokonanie zmiany wartości nominalnej akcji przez podział na mniejsze jednostki (tzw. split), co wymaga zmiany statutu spółki. Mogą być wydawane w odcinkach zbiorowych, który jest jednym dokumentem inkorporującym większą ilość akcji. Prawa związane z akcją mogą przysługiwać wspólnie kilku podmiotom (wspólnik zbiorowy). Współuprawnieni z akcji wykonują wtedy swoje prawa w spółce przez wspólnego przedstawiciela. Statut spółki może zawierać postanowienie, że w przypadku, gdy akcje imienne są objęte wspólnością majątkową małżeńską, akcjonariuszem może być tylko jeden ze współmałżonków.

Pojęcie akcji związane jest również z ogółem praw i obowiązków wynikających z uczestnictwa w spółce. Akcja inkorporuje uprawnienia akcjonariusza, których uzyskanie wiąże się realizacją obowiązku wniesienia wkładu na pokrycie akcji. Obowiązki akcjonariusza są zatem przesłanką uzyskania lub utrzyma-

nia praw z akcji (zob. *M. Michalski, Spółka akcyjna...*, s. 145). Akcja jest prawem podmiotowym, na które składa się zbiór funkcjonalnie powiązanych ze sobą uprawnień (zob. *W. Popiołek, Akcja...*, s. 6). Uprawnienia te można podzielić na majątkowe (np. prawo do dywidendy) i korporacyjne zwane również organizacyjnymi (np. → **prawo głosu**). Uprawnienia organizacyjne w spółce akcyjnej, utworzonej w celu gospodarczym, mają charakter majątkowy (zob. *S. Sołtysiński, [w:] S. Sołtysiński i in., Kodeks spółek handlowych...*, t. III, s. 244).

Akcja jest zatem jednostką uczestnictwa w spółce (zob. *A. Opalski, System Prawa Prywatnego...*, s. 123). Akcjonariusz ma taki zakres praw w spółce, jaki wynika z ilości posiadanych przez niego akcji w następstwie wniesionych przez niego wkładów (zasada proporcjonalności). W spółce akcyjnej i komandytowo-akcyjnej obowiązuje zasada, że każda akcja daje prawo do jednego głosu i do proporcjonalnego udziału w zysku. Spółka może wydawać jednak akcje uprzywilejowane, czyli ucieleśniające szczególne uprawnienia, które powinny być określone w statucie. Uprzywilejowanie może dotyczyć w szczególności prawa głosu, prawa do dywidendy lub podziału majątku w przypadku likwidacji spółki. Na jedną akcję uprzywilejowaną nie może przypadać więcej niż dwa głosy. Każda akcja objęta lub nabyta przez komplementariusza w spółce komandytowo-akcyjnej daje prawo do jednego głosu.

Akcje uprzywilejowane w zakresie dywidendy mogą przyznawać dywidendę, która przewyższa, a nie więcej niż o połowę, dywidendę przeznaczoną do wypłaty innym akcjonariuszom posiadającym akcje zwykłe. W stosunku do akcji uprzywilejowanych co do dywidendy może zostać wyłączone prawo głosu. Akcja taka jest akcją niemą i nie obowiązuje w tym przypadku górna granica uprzywilejowania dywidendowego. Pozbawienie głosu akcjonariusza akcji niemej nie pociąga za sobą pozbawienia udziału w walnym zgromadzeniu oraz innych praw akcjonariusza. Akcja niema brana jest również pod uwagę przy obliczaniu kworum na posiedzeniu walnego zgromadzenia akcjonariuszy.

Od uprzywilejowania akcji odróżnić należy osobiste uprawnienia przyznane indywidualnie oznaczonemu akcjonariuszowi. Uprawnienia takie może przyznawać statut i w szczególności mogą one dotyczyć prawa powoływania lub odwoływania członków organów spółki lub prawa do otrzymywania od spółki oznaczonych świadczeń. Uprawnienia wykraczające poza zwykłe uprzywilejowanie zapewniające jednocześnie kontrolę podejmowania decyzji określa się pojęciem → „**złotej akcji**”. Pojęcie to nie ma charakteru normatywnego.

Akcja jest dokumentem sporządzonym na piśmie, który inkorporuje prawo uczestnictwa w spółce. Przepisy KSH rozróżniają pojęcie akcji od pojęcia dokumentu akcji (zob. *M. Michalski, Pojęcie „dokumentu akcji”...*, s. 5). Dokument akcji jest papierem wartościowym, który powinien być sporządzony na piśmie, a jego treść powinna zawierać firmę, siedzibę i adres spółki, oznaczenie sądu rejestrowego i numer, pod którym spółka jest wpisana do rejestru a także wartość nominalną, serię i numer, rodzaj danej akcji i uprawnienia szczególne z akcji. Bez tych elementów treści oraz bez pieczęci spółki oraz podpisu zarządu, który

może być odtwarzany mechanicznie, dokument akcji jest nieważny. Dokument akcji zawiera ponadto datę zarejestrowania spółki i wystawienia akcji, wysokość dokonanej wpłaty w przypadku akcji imiennych, ograniczenia co do rozporządzania akcją oraz postanowienia statutu o związanych z akcją obowiązkach wobec spółki. Statut może przewidywać jeszcze inne dodatkowe postanowienia dotyczące treści dokumentu akcji oraz jego formy. Dokument akcji składa się z tzw. płaszcza, do którego dołączony jest arkusz dywidendowy zawierający kupony dywidendowe, oraz talonu. Kupony dywidendowe i talon są znakami legitymacyjnymi w rozumieniu art. 921¹⁵ KC. Kupony uprawniają do pobrania dywidendy, a talon do pobrania kolejnych arkuszy dywidendowych.

Akcja ucieleśnia prawa akcjonariusza niezależnie od wystawienia dokumentu (papier wartościowy deklaracyjny). Akcjonariusz nabywa roszczenie o wydanie dokumentu akcji w terminie miesiąca od dnia rejestracji spółki. Zarząd zobowiązany jest wydać dokumenty akcji w terminie tygodnia od dnia zgłoszenia takiego roszczenia.

Akcje stanowiące przedmiot oferty publicznej lub dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, lub też wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu nie mają formy dokumentu od chwili ich zarejestrowania w depozycie papierów wartościowych (zob. R. Czerniawski, Akcjonariusz..., s. 41). Akcje takie mają postać zapisu elektronicznego na rachunku papierów wartościowych. Legitymację uprawnień z akcji zdematerializowanej potwierdza imienne świadectwo depozytowe.

Akcje ze względu na sposób legitymacji akcjonariusza można podzielić na akcje **imienne** i **na okaziciela**. Akcje **imienne** wskazują w treści dokumentu konkretną osobę z imienia i nazwiska lub firmy, a w przypadku **akcji na okaziciela** uprawnionym jest każdorazowy posiadacz a nie konkretnie oznaczona osoba. W przypadku akcji imiennych, nazwisko i imię albo firma (nazwa) oraz siedziba i adres akcjonariusza wpisywane są do księgi akcyjnej.

Akcjami imiennymi są akcje aportowe, czyli pokrywane wkładami niepieniężnymi, uprzywilejowane z wyjątkiem akcji niemych. Akcje imienne mogą być wydawane przed pełną wpłatą. Każda kolejna wpłata odnotowywana jest na dokumencie akcji. Statut może ograniczyć zbywalność akcji imiennych. Z akcją imienną może być związany obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych. Akcje na okaziciela legitymują, jako osobę uprawnioną, każdorazowego okaziciela dokumentu. Dokumenty akcji na okaziciela nie mogą być wydawane przed pełną wpłatą. Wydanie tych akcji przed pełną wpłatą powoduje sankcję nieważności tego dokumentu. Na dowód częściowej wpłaty, zamiast akcji spółka wydaje imienne → **świadectwa tymczasowe**.

Akcje są zbywalne. Jest to charakterystyczna cecha spółki akcyjnej. Przeniesienie akcji imiennej następuje przez pisemne oświadczenie albo na samym dokumencie akcji, albo w osobnym dokumencie oraz wymaga przeniesienia posiadania akcji. Wyjątkiem są ograniczenia zbywalności, wynikające z ustawy, statutu lub umowy. Przeniesienie akcji na okaziciela następuje przez jej wydanie.

Ustawowe ograniczenie dotyczy zbywalności akcji aportowych, które muszą pozostać imienne i nie mogą być zbyte do dnia zatwierdzenia przez zwyczajne walne zgromadzenie sprawozdania finansowego za rok obrotowy, w którym nastąpiło pokrycie tych akcji oraz akcji obciążonych powtarzającym się obowiązkiem świadczeń niepieniężnych, które mogą być przenoszone tylko za zgodą spółki. Ograniczenie statutowe zbywalności akcji może polegać na konieczności uzyskania zgody spółki na rozporządzenie akcją i dotyczyć może wyłącznie akcji imiennych. Umowne ograniczenie zbywalności akcji obejmuje zarówno akcje imienne, jak i na okaziciela i nazywa się winkulacją akcji. Ograniczenie takie nie może być ustanowione na okres dłuższy niż 5 lat od zawarcia umowy. Zbycie akcji wbrew postanowieniom umownym jest skuteczne wobec spółki, ponieważ ograniczenie wywiera skutki tylko między stronami umowy. W celu zabezpieczenia wykonania jej postanowień dokonuje się zasyndykowania akcji, które polega na złożeniu ich na czas obowiązywania ograniczenia np. u notariusza. Innym dopuszczalnym ograniczeniem jest prawo pierwokupu lub inne prawo pierwszeństwa nabycia akcji. Ograniczenia z takich umów nie mogą trwać dłużej niż 10 lat od zawarcia umowy.

Akcje mogą być umorzone w przypadku, gdy statut tak stanowi, za zgodą akcjonariusza w drodze jej nabycia przez spółkę (umorzenie dobrowolne), albo bez zgody akcjonariusza (umorzenie przymusowe). Umorzenie akcji wymaga uchwały walnego zgromadzenia. Statut może stanowić, że akcje ulegają umorzeniu w razie ziszczenia się określonego zdarzenia bez powzięcia uchwały przez walne zgromadzenie. Stosuje się wówczas przepisy o umorzeniu przymusowym. Statut może przewidywać, że w zamian za akcje umorzone spółka wydaje świadectwa użytkowe bez określonej wartości nominalnej. Świadectwa użytkowe mogą być imienne lub na okaziciela. Jeżeli statut nie stanowi inaczej, świadectwa użytkowe uczestniczą na równi z akcjami w dywidendzie oraz w nadwyżce majątku spółki, pozostałej po pokryciu wartości nominalnej akcji.

Spółka, co do zasady, nie może nabywać wyemitowanych przez nią akcji. Nabycie akcji własnych jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyraźnie wskazanych w ustawie. Akcje własne powinny być zbyte w terminie roku od dnia ich nabycia przez spółkę lub umorzone.

Jeżeli spółka dokonuje podwyższenia kapitału zakładowego z własnych środków, przeznaczając na to środki z kapitałów rezerwowych utworzonych z zysku, akcjonariusze otrzymują nowe akcje bez wnoszenia wkładów. Są to akcje gratisowe, które przysługują akcjonariuszom w stosunku do ich udziałów w dotychczasowym kapitale zakładowym.

W związku z nowelizacją KSH, wszystkie akcje od 1.3.2021 r. występować mogą wyłącznie w postaci zdematerializowanej. Akcje spółki akcyjnej i spółki komandytowo akcyjnej, które nie są spółkami publicznymi podlegają zarejestrowaniu w rejestrze akcjonariuszy, prowadzonym przez podmiot uprawniony do prowadzenia rachunków papierów wartościowych. Rejestr akcjonariuszy jest prowadzony w postaci elektronicznej, która może mieć formę rozproszonej

i zdecentralizowanej bazy danych. Wybór podmiotu prowadzącego rejestr akcjonariuszy wymaga uchwały walnego zgromadzenia. Przy zawiązaniu spółki wyboru dokonują założyciele.

Akcje występują również w prostej spółce akcyjnej, której regulacja znacznie obowiązywać 1.3.2021 r. Znaczenie pojęcia akcja znacznie różni się od tradycyjnego rozumienia akcji w spółkach kapitałowych i wykazuje większe podobieństwo do udziału w spółce osobowej jako ogółu praw i obowiązków (G. Kozieł, Prosta spółka akcyjna, Komentarz do art. 300² KSH, Nb. 3). Akcje prostej spółki akcyjnej nie posiadają wartości nominalnej, nie stanowią części kapitału akcyjnego oraz są niepodzielne.

Literatura:

- R. Czerniawski, Akcjonariusz, Warszawa 2010;
 A. Kidyba, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, t. II, Warszawa 2010;
 G. Kozieł, Prosta spółka akcyjna. Komentarz, Warszawa 2020;
 M. Michalski, Pojęcie „dokumentu akcji” a pojęcie „akcji” w Kodeksie spółek handlowych, Prawo Papierów Wartościowych 2001, Nr 8;
 M. Michalski, [w:] A. Kidyba (red.), Spółka akcyjna, Warszawa 2014;
 A. Opalski, [w:] S. Sołtysiński (red.), System Prawa Prywatnego. Prawo spółek kapitałowych, t. 17B, Warszawa 2016;
 W. Popiołek, Akcja – Prawo podmiotowe, Warszawa 2010;
 S. Sołtysiński, [w:] S. Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, J. Szwaja, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, t. III, Warszawa 2008;
 A. Szumański, [w:] A. Szumański (red.), System Prawa Prywatnego. Prawo papierów wartościowych, t. 19, Warszawa 2006.

[M.G.]

AKT ZAŁOŻYCIELSKI SPÓŁKI

→ STATUT SPÓŁKI, → UMOWA SPÓŁKI

APORT

Aport to → **wkład** niepieniężny wnoszony do spółki przez → **wspólnika**. Taki wkład występuje zarówno w → **spółkach osobowych**, jak i w → **spółkach kapitałowych**. Jednak nie każdy wkład niepieniężny może być uznany za aport. Przyjmuje się bowiem, że pojęcie wkładu niepieniężnego jest szersze. Aportem może być np. prawo majątkowe zarówno rzeczowe, w tym prawo własności ruchomości i nieruchomości, prawa obligacyjne, a także na dobrach niematerialnych (patenty, wzory, prawa autorskie). Wkład niepieniężny obejmuje jeszcze swoim zakresem tzw. wkład usługowy, wyróżniony na gruncie przepisów o spółkach osobowych. Przewidują one bowiem możliwość wniesienia do spółki wkładu polegającego na świadczeniu pracy lub usług – *a contrario* art. 14 § 1 i 3 KSH, z wyłączeniem wkładów wnoszonych przez → **komandytariuszy**

(z zastrzeżeniem art. 107 § 2 KSH) i akcjonariuszy w → **spółce komandytowo-akcyjnej** (zob. np. *A. Kidyba*, Kodeks..., t. 1, kom. do art. 49). Prawa, które mogą być przedmiotem aportu wykazują pewne cechy charakterystyczne. Są to m.in.

- 1) zbywalność, możliwość stania się przedmiotem obrotu, w tym również dopuszczalność obrotu prawem w danym systemie prawnym);
- 2) samoistność, czyli możliwość wyodrębnienia spośród innych składników majątku (rzecz nie stanowi części składowej);
- 3) wycenialność – możliwość określenia wartości majątkowej;
- 4) dodatnia wartość – możliwość umieszczenia w bilansie spółki po stronie aktywów.

Przedmiotem aportu nie mogą być prawa niezbywalne (użytkowanie) i niepodlegające egzekucji.

Aport stanowi część majątku spółki. W spółkach osobowych, przepis art. 28 KSH wprost wskazuje, że majątek stanowią wkłady, a także te składniki majątkowe, które zostaną nabyte przez spółkę w trakcie jej trwania.

Zgodnie z art. 48 KSH w razie wątpliwości poczytuje się, że wkłady wspólników są równe, a prawa, które wspólnik zobowiązał się wnieść do spółki, uważa się za przeniesione na spółkę. Przepis ten ma zastosowanie także do wkładów niepieniężnych (aportów), jednak jego zakres jest szerszy bowiem obejmuje on w ogóle wkłady wnoszone do spółki osobowej.

Wkład niepieniężny w spółkach kapitałowych i spółce komandytowo-akcyjnej wnoszony przez akcjonariusza, ewentualnie także komplementariusza na podstawie art. 132 § 1 KSH wraz z wkładami pieniężnymi, jeśli wspólnicy takie też wnoszą tworzy → **kapitał zakładowy**.

Aport do spółki z o.o. powinien być szczegółowo określony w umowie spółki wraz ze wskazaniem osoby wspólnika, który wkład wniósł oraz liczby i wartości nominalnej udziałów objętych w zamian za aport. Wartość wkładu powinna odpowiadać przynajmniej wartości nominalnej udziałów przyznanych w zamian za wkład. Jeśli aport zostanie przyjęty po wartości zawyżonej w stosunku do jego wartości zwyklej w dniu zawarcia umowy spółki z o.o., wspólnik, który wniósł taki wkład oraz członkowie zarządu, którzy wiedząc o tym zgłosili spółkę do rejestru, są zobowiązani solidarnie wyrównać spółce brakującą wartość. W umowie spółki z o.o. nie ma natomiast potrzeby, w przeciwieństwie do umów spółek osobowych (art. 28 KSH), określenia wartości aportu. Aport, podobnie jak wkład pieniężny powinien być wniesiony do spółki z o.o., przed jej zarejestrowaniem. Przedmiot wkładu ma też pozostawać w fizycznej dyspozycji zarządu (art. 158 § 3 KSH). Na etapie rejestracji spółki wszyscy członkowie → **zarządu** składają oświadczenie, że wkłady na kapitał zakładowy zostały wniesione w całości, co ma potwierdzić fizyczne dysponowaniem wkładem przez spółkę.

Jeśli umowa → **spółki z o.o.** zawierana jest przy użyciu wzorca, wkłady muszą być pieniężne (art. 158 § 1¹ KSH). Nie wyklucza to jednak wnoszenia aportów w przyszłości na pokrycie kapitału podwyższonego, jeśli do podwyższenia dojdzie w sposób tradycyjny (art. 158 § 1² KSH).

Wniesienie wkładu w → **spółce akcyjnej** jest głównym i jedynym określonym w ustawie obowiązkiem akcjonariusza (zob. np. *W. Popiołek*, [w:] *A. Szumański* (red.), *System Prawa Prywatnego...*, t. 2B, s. 207). Obowiązek ten odnosi się zarówno do wkładów pieniężnych, jak i niepieniężnych. Akcjonariusz nie może być z tego obowiązku zwolniony (art. 344 § 2 KSH). Musi dokonać wniesienia wkładów na pokrycie akcji w całości (art. 329 KSH). Jako zasadę Kodeks wprowadza, że wkłady niepieniężne powinny być wniesione do spółki przed jej zarejestrowaniem. Przepis art. 309 § 3 KSH dopuszcza jednak, aby wniesienie wkładów oddalone było w czasie, jednak wniesienie wkładów nie może nastąpić później niż przed upływem roku po zarejestrowaniu spółki. W takiej sytuacji statut musi określać, jaka część wkładów niepieniężnych zostanie wniesiona przez zarejestrowanie (art. 304 § 1 pkt 4 i art. 309 § 5 KSH). Na gruncie spółki komandytowo-akcyjnej, do której stosuje się przepisy o spółce akcyjnej w zakresie m.in. kapitału zakładowego i wkładów (art. 126 § 1 pkt 2 KSH, przeważające jest w doktrynie zdanie, że wniesienie wkładów przez akcjonariuszy musi nastąpić przed jej zarejestrowaniem w całości (zob. *M. Spyra*, [w:] *A. Szumański* (red.), *System Prawa Prywatnego...*, s. 692–693).

Wniesienie aportu do spółki akcyjnej wymaga sporządzenia przez założycieli pisemnego sprawozdania, które powinno przedstawiać m.in. przedmiot wkładów niepieniężnych oraz liczbę i rodzaj wydawanych w zamian za nie akcji i innych tytułów uczestnictwa w dochodach lub podziale majątku spółki (art. 311 KSH). Sprawozdanie podlega badaniu przez → **biegłego rewidenta**, który określi, czy wartość aportu odpowiada co najmniej wartości obejmowanych za niego akcji i oceni metodę wyceny wkładów niepieniężnych do spółki akcyjnej. Zarząd może odstąpić od badania przez biegłego rewidenta aportu wniesionego do spółki akcyjnej wtedy, gdy przedmiotem wkładu, zgodnie z art. 312¹ KSH, są np. zbywalne papiery wartościowe, jeżeli ich wartość jest ustalana według średniej ceny ważonej, po której były przedmiotem obrotu na rynku regulowanym w okresie 6 miesięcy, poprzedzających dzień wniesienia wkładu. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, w której m.in. wystąpiły nadzwyczajne okoliczności wpływające na cenę papierów wartościowych lub wystąpiły nowe okoliczności mające wpływ na wartość wkładów w chwili ich wniesienia.

Ustawodawca przewiduje, że za aporty wydane być mogą tylko akcje imienne (akcje aportowe) – art. 336 KSH. Akcje te powinny pozostać imiennymi do dnia zatwierdzenia przez najbliższe zwyczajne walne zgromadzenie sprawozdania finansowego za rok obrotowy, w którym nastąpiło pokrycie tych akcji, i w ciągu tego okresu nie mogą być zbyte ani zastawione. Akcje te w tym okresie powinny być zatrzymane w spółce na zabezpieczenie roszczeń o odszkodowanie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań do wniesienia wkładów niepieniężnych. Roszczeniom tym służy pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi wierzytelnościami nieuprzywilejowanymi. Rozwiązań tych się jednak nie stosuje do tych akcji obejmowanych w razie podwyższenia kapitału, które w związku z ubieganiem się spółki o ich dopuszczenie do obrotu na rynku

BIEGŁY REWIDENT

regulowanym podlegają dematerializacji zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi, oraz akcji wydawanych w przypadku łączenia, podziału i przekształcania spółek.

Jeżeli aport posiada wady fizyczne bądź prawne, → **wspólnik**, który wniósł wkład niepieniężny, jest obowiązany do wyrównania różnicy pomiędzy wartością przyjętą w umowie bądź statucie a jego zbywczą wartością. → **Umowa** albo → **statut spółki** może przewidywać, że spółce przysługują wówczas także inne uprawnienia. W spółkach osobowych, jeżeli wspólnik zobowiązał się wnieść tytułem wkładu do spółki rzeczy inne niż pieniądze na własność lub do używania, wówczas do jego obowiązku świadczenia i ryzyka przypadkowej utraty przedmiotu świadczenia stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży lub o najmie.

Literatura:

A. Kidyba, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, LEX 2020;

A. Kidyba, Prawo handlowe, Warszawa 2016;

M. Minas, Aport w spółce kapitałowej, Gdańsk 2005;

S. Sołtyński, A. Szajkowski, A. Szumański, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, t. 1, Warszawa 2006;

S. Sołtyński (red.), System Prawa Prywatnego. Prawo spółek kapitałowych, t. 17A, Warszawa 2010;

A.J. Strzępka (red.), Kodeks spółek handlowych, Warszawa 2015;

A. Szumański, Pojęcie i przedmiot aportu do spółki akcyjnej, PPH 1995, Nr 1;

A. Szumański (red.), System Prawa Handlowego. Prawo spółek handlowych, t. 2A, Warszawa 2019;

A. Szumański (red.), System Prawa Handlowego. Prawo spółek handlowych, t. 2B, Warszawa 2019.

[G.S.]

BIEGŁY REWIDENT

Zawód wykonywany przez osobę fizyczną, polegający na dokonywaniu czynności rewizji finansowej, w tym w szczególności badania → **sprawozdań finansowych** podmiotów, które zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości muszą poddawać te dokumenty badaniu biegłego rewidenta. Do takich należą m.in. wszystkie spółki akcyjne, z wyjątkiem znajdujących się w organizacji, oraz inne spółki handlowe, jeżeli w poprzedzającym roku obrotowym, za który sporządzono sprawozdania finansowe, spełniły co najmniej dwa z następujących warunków (art. 64 ust. 1 pkt 4 RachunkU):

- 1) średnioroczne zatrudnienie w przeliczeniu na pełne etaty wyniosło co najmniej 50 osób;
- 2) suma aktywów bilansu na koniec roku obrotowego stanowiła równowartość w walucie polskiej co najmniej 2 500 000 euro;
- 3) przychody netto ze sprzedaży towarów i produktów oraz operacji finansowych za rok obrotowy stanowiły równowartość w walucie polskiej co najmniej 5 000 000 euro.

Do wykonywania zawodu biegłego rewidenta konieczne jest m.in. odbycie praktyki i zdanie egzaminu państwowego (art. 4 ust. 2 BiegRewU) co następnie stanowi podstawę wpisania kandydata do rejestru biegłych rewidentów prowadzonego przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów (art. 17 ust. 1 BiegRewU). Z kolei samorządem zawodowym jest Polska Izba Biegłych Rewidentów (art. 22 ust. 1 BiegRewU).

Biegły rewident może wykonywać zawód jako samodzielny przedsiębiorca albo działając w ramach firmy audytorskiej (art. 46 BiegRewU), w której badania sprawozdań finansowych przeprowadzają biegli rewidenty, i prowadząca działalność w jednej z następujących form:

- 1) działalności gospodarczej prowadzonej przez biegłego rewidenta we własnym imieniu i na własny rachunek;
- 2) spółki cywilnej, spółki jawnej lub spółki partnerskiej, w której większość głosów posiadają biegli rewidenty lub firmy audytorskie, zatwierdzone co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej; w spółkach, w których powołano zarząd, większość członków zarządu stanowią biegli rewidenty zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej; jeżeli zarząd składa się z nie więcej niż 2 osób, jedną z nich jest biegły rewident;
- 3) spółki komandytowej, w której komplementariuszami są wyłącznie biegli rewidenty lub firmy audytorskie zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej;
- 4) spółki kapitałowej lub spółdzielni, które spełniają następujące wymagania:
 - a) większość członków zarządu stanowią biegli rewidenty zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej; jeżeli zarząd składa się z nie więcej niż 2 osób, jedną z nich jest biegły rewident,
 - b) większość głosów na walnym zgromadzeniu posiadają biegli rewidenty lub firmy audytorskie zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej,
 - c) większość członków organów nadzorczych stanowią biegli rewidenty zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej;
- 5) spółdzielczego związku rewizyjnego, który spełnia następujące wymagania:
 - a) zatrudnia do badania biegłych rewidentów,
 - b) większość członków zarządu stanowią biegli rewidenty zatwierdzeni co najmniej w jednym państwie Unii Europejskiej; jeżeli zarząd składa się z nie więcej niż 2 osób, jedną z nich jest biegły rewident.

W spółkach handlowych biegli rewidenty – działając na własny rachunek albo w imieniu podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych badają ich roczne sprawozdania finansowe, o ile jest to wymagane przez przepisy o rachunkowości. Ponadto, w spółce z o.o. mogą zostać powołani przez → **sąd rejestrowy** do zbadania sytuacji finansowej spółki, jeżeli żąda tego → **wspólnik** lub wspólnicy posiadający udziały odpowiadające co najmniej 10% wysokości kapitału zakładowego – szczególnie w sytuacji, gdy żądający nie ufają danym przedstawianym przez zarząd spółki (art. 223–226 KSH). W procesie zakłada-

nia spółki akcyjnej i komandytowo-akcyjnej biegli rewidenci ustanowieni przez sąd rejestrowy badają sprawozdanie → **założycieli** dotyczące określenia wartości → **aportów** albo mienia nabywanego przez spółkę w zamian za wniesione wkłady pieniężne (art. 312 § 1 w zw. z art. 311 KSH), z wyjątkami określonymi w art. 312¹ KSH. Ich opinia podlega dołączeniu do dokumentów obejmujących zgłoszenie spółki do rejestru przedsiębiorców KRS (art. 320 § 2 KSH). Podobna jest rola biegłych rewidentów przy → **warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego** w spółce akcyjnej i komandytowo-akcyjnej (art. 449 § 3 KSH).

Biegli rewidenci sporządzają opinię dotyczącą planu → **przekształcenia spółki** (art. 559 KSH) oraz planu → **przekształcenia w spółkę handlową** przedsiębiorcy-osoby fizycznej (art. 584⁸ KSH).

Literatura:

J. Brol, Zadania biegłego rewidenta wynikające z Kodeksu spółek handlowych, Rachunkowość 2001, Nr 8;

L. Miroszewski, Wyznaczanie biegłego rewidenta w procesie przekształcenia spółki, PPH 2002, Nr 8;

E. Tkaczyk, Biegły rewident jako zawód zaufania publicznego, PUG 2016, Nr 10.

[B.G.]

CORPORATE GOVERNANCE

→ NADZÓR KORPORACYJNY

DOPLATY

Pojęcie dopłat odnosi się do → **spółek kapitałowych**, przede wszystkim spółki z o.o. W kontekście spółki z o.o. dopłaty powinny być rozumiane jako wkłady wspólników o charakterze czasowym, stanowiące część majątku spółki z o.o. Nie zwiększają one jednak ani udziałów wspólników, ani → **kapitału zakładowego**, a jedynie środki własne spółki. Dopłaty są zatem instytucją zwiększającą świadczenia wspólników na rzecz spółki.

Warunkiem koniecznym do otrzymania dopłat przez spółkę z o.o. jest wyraźne wskazanie takiej możliwości w → **umowie spółki** (art. 177 § 1 KSH) oraz podjęcie stosownej uchwały przez zgromadzenie wspólników (art. 178 § 1 KSH). W sytuacji, gdy możliwość wniesienia dopłat nie została przewidziana w umowie spółki, późniejsze ich wprowadzenie wymaga zmiany umowy spółki podjętej jednomyślną uchwałą wspólników.

Celem uiszczenia dopłat w spółce z o.o. jest jej dofinansowanie. Spółka bowiem może potrzebować środków finansowych, ponad wniesione wkłady, którymi chce gospodarować. Możliwymi sposobami ich uzyskania ze źródeł zewnętrznych są m.in. pożyczka czy kredyt; ze źródeł wewnętrznych zaś, właśnie dopłaty.

Za dopłaty mogą być uznane wyłącznie sumy wpłacone w oparciu o przepisy art. 177–178 KSH. Zgodnie z art. 178 § 1 KSH, obowiązek wniesienia dopłat powstaje w wyniku uchwały wspólników (podjętej bezwzględnią większością głosów). W uchwale wspólnicy powinni określić zarówno wysokość, jak i terminy dopłat, istnieje jednak możliwość określenia obu wskazanych warunków już w umowie spółki z o.o. W przypadku gdy wspólnik nie uiści dopłaty w określonym terminie, obowiązany jest do zapłaty odsetek ustawowych, a spółka ma możliwość żądania naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki (art. 178 § 2 KSH). Zasadą zawartą w przepisach KSH jest proporcjonalność dopłat. Oznacza to, że dopłaty powinny być nakładane i uiszczane przez wspólników równomiernie w stosunku do ich → **udziałów** (art. 177 § 2 KSH), np. poprzez ustanowienie dopłaty w wysokości części kwoty udziału w spółce lub wielokrotności kwoty udziału w spółce, nie zaś w różnej wysokości ze względu na fakt posiadania udziału przez określonego → **wspólnika**.

Ze względu na czasowy charakter dopłat, przepisy KSH wprowadzają możliwość ich zwrotu na rzecz wspólników, którzy je wnieśli. Przepisy regulują szczegółowo sytuacje, w których zwracane są dopłaty, a także wskazują termin i sposób ich zwrotu. Mają jednak zastosowanie w sytuacji, gdy umowa spółki z o.o. nie zawiera szczegółowego uregulowania zwrotu dopłat.

Podstawą do zwrotu dopłat jest podjęcie → **uchwały** przez wspólników spółki. Zgodnie z art. 179 § 1 KSH, jedną z przesłanek zwrotu dopłaty wspólnikom jest brak wymogu pokrycia straty wykazanej w sprawozdaniu finansowym spółki. Przepis ten ma charakter względnie obowiązujący, bowiem straty wykazane w sprawozdaniu finansowym mogą zostać pokryte w inny sposób niż z dopłat wspólników. Drugą przesłanką zwrotu dopłat jest upływ miesięcznego terminu, liczonego od dnia ogłoszenia o zamierzonym zwrocie w piśmie przeznaczonym do ogłoszeń spółki (art. 179 § 2 KSH). Wspólnicy w uchwale zarządzającej zwrot dopłat mogą jednak określić inny termin na ich zwrot. Ponadto, dopłaty powinny być dokonane zgodnie z zasadą równomierności, a więc równomiernie na rzecz wszystkich wspólników, którzy je wnieśli (art. 179 § 3 KSH).

Zarządzenie dopłat nie musi mieć charakteru jednorazowego świadczenia. Może się zatem zdarzyć, że wspólnicy spółki podejmą uchwałę o kolejnych dopłatach. W takiej sytuacji zwróconych dopłat nie uwzględnia się przy żądaniu nowych (art. 179 § 4 KSH). Oznacza to, że po wniesieniu i ewentualnym zwrocie dopłat, spółka może żądać ponownego ich dokonania od wspólników, bez względu na realizację poprzednich dopłat.

→ **Umowa spółki** może jednak przewidywać inne rozwiązania. Warto wskazać, że w sytuacji, gdy spółka nie zarządzi zwrotu dopłat wspólnikowi, który je wniósł nie przysługuje roszczenie zwrotne.

Pojęcie dopłat występowało na gruncie *KH* również w odniesieniu do spółki akcyjnej. *Artykuł 357 § 1 KH* stanowił, że spółka akcyjna mogła wydawać **akcje uprzywilejowane** (→ **uprzywilejowanie udziałów/akcji**). Przepis *art. 357 § 3 KH* stanowił zaś, że przyznanie szczególnych uprawnień spółka akcyjna mo-

[Przejdź do księgarni →](#)